

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΩ ΕΡΩΤΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ Ἀμερικανοί, σάν πρακτικοὶ ἄνθρωποι, μᾶς λέν κ' αὐτοὶ τὴν γνώμη τους γιὰ τὸν ἔρωτα :

— Συμβαίνει μὲ τὸν ἔρωτα ὅτι καὶ μὲ τὶς πόλεις ἐκείνες τοῦ φωτός καὶ τοῦ ὀνείρου, πού δλόκληρα χρόνια ἐπιθύμησε κανεὶς νὰ ἐπισκεφθῆ. Τὰς ἐπισκέπτεται ἐπὶ τέλους καὶ τὶς εὐρίσκει ἀσηχμες, βρωμερές, ἀνιαρές, χυδαίες...

***

Οἱ Λονδρέζοι λένε γιὰ τὶς Παριανές :

— Τὸ νὰ μορῶ ἢ διατηρῶ τὴν τιμιότητά της μιά γυναίκα ὁμορφῆ καὶ εὐαίσθητη, πού μένει στὸ Παρίσι, αὐτὸ εἶνε μυστήριον ἀκατανόητο.

***

Οἱ Παρισινοὶ λένε γιὰ τὶς Λονδρέζες :

— Αἱ γυναῖκες τοῦ Λονδίνου εἶνε τίμιες, γιὰτί... δέν εἶνε γυναῖκες !

***

Τὸ μυστήριον τοῦ ἔρωτος τῆς γυναίκος, λένε οἱ Ἴταλοὶ, ἔχει δύο κεφάλαια. Εἰς τὸ πρῶτον παραδίδεται, εἰς τὸ δεύτερον ἐγκαταλείπεται.

***

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αἱ γυναῖκες διὰ νὰ λησμονήσουν ἓνα σφάλμα, ἀποφασίζουν νὰ διαπράξουν ἓνα ἄλλο. Ὅπως οἱ μπεκρῆδες, πού δέν θυμούνται πλέον τὸ πρῶτον ποτῆρι ἅμα ποῦν τὸ δεύτερον.

***

Οἱ ἔρασταί, λένε οἱ Ἀραβες, μοιάζουν μὲ τοὺς δύο ἐκείνους ἱστορικούς στρατιώτες, πού ἐπιασεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν λαίμυ καὶ ἐφρανάζοντο ὅτι ὁ ἓνας ἦταν αἰχμάλωτος τοῦ ἄλλου.

***

Ἐπάρχει κάποιος ἔρωσ, τὸν ὅποιον ὠνόμασαν ἀγοραῖο, γιὰ ν' ἀφίσουνε νὰ πιστευθῆ ὅτι ὁ ἄλλος δέν πουλιέται.

***

Γιὰ τὶς περισσότερες τῶν γυναικῶν, τὸ ἀγαπᾶν ἓνα ἄνδρα, σημαίνει ἀπατᾶν ἓναν ἄλλον ἄνδρα.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ γυναίκα, γυναίκα, αἰώνια γυνσῖκα, ἀναλλοίωτη.

Ὁ Σαῖξπηρ σὲ ἤθελεν ὄραϊαν, ἰδεωδῆ, πιστήν. Κλεισμένη μὲσα σὲ ἄνθηρους κήπους, λουλουδι μὲσα στὸ λουλουδία, κοντὰ στὶς χρυσταλλένιες τὶς δεξαμενές, μὲ χυτὰ μαλλιά, ἀνθοστεφανομένη, στολίδι τῆς φύσεως, ἄστρο τῆς φαντασίας του.

Σὲ ἠθέλησε γυναίκα.

Ὅπως σὲ γράφουν ἡ παλιές ἱστορίες καὶ ἴσως, ἴσως ὅπως σὲ θέλησε ἡ ἔμπνευσις του καὶ πολὺ πιθανὸν ὅπως... δέν εἶσαι !

***

Ὁ Πιερ Λουὶ σὲ ἐξωγράφισεν ὡσάν ὄραϊα πεταλοῦδα πού λιποθυμᾶει στὴν ἀγκυλιὰ ἐνὸς ὄραϊου κρῖνου...

Τὸ κρῖνο μένει, ὀρθὸ καὶ μετὰ τὸν θάνατον.

Φρουρὸς ἁμαρτωλός, τάφος βουβός τοῦ εἶνε σου.

***

Ὁ Φλωμπέρ καὶ ὁ Ὄσκαρ Οὐδάιλδ, σὲ ὠνόμασαν Σαλώμη.

Γυναίκα, δηλαδῆ, πού περιφρονεῖ τὰ πάντα καὶ πετάει ὑψηλὰ σὲ μέρη ἐπικίνδυνα, μὲ τὰ φτερά τοῦ πόθου.

Ὅρνο πού ἐσχιζεῖ τὶς σάρκες του, γιὰ νὰ ρουφήξῃ αἷμα, νὰ ρουφήξῃ, νὰ ροιφήξῃ, νὰ σβύση τὴ δίψα, νὰ κορέσῃ τὸ πάθος του τὸ ἄγριο.

***

Αὐτὰ μὲν λένε οἱ μεγάλοι ποιητὰ καὶ οἱ δυνατοὶ συγγραφεῖς γιὰ τὶς γυναῖκες. Διάφορη ὁμως γνώμη, ἐντιλῶς, ἔχουν ἡ γυναῖκες διὰ τὰς γυναῖκας.

Ἡ Χριστίνα ἡ Βασίλισσα τῆς Σουηδίας, ἀπέφυγε πάντοτε τὴ συναναστροφὴ τῶν γυναικῶν

Καὶ δικαιολογοῦμένη ἔλεγεν :

— Ἀγαπᾶ τὸν ἄνδρα, ὅτι διότι εἶνε ἄνδρες, ἀλλὰ διότι δέν εἶνε γυναῖκες !

ΑΙ ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ Πιέρ-Λερού, λέγει :

— Κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ ἔτους καὶ τοῦ καιροῦ, ὁ ἔρωσ πλαναταιμανιώδης στὸν οὐρ ἰνὸν ἢ στὸν Ἄδη. Τὴν ἀνοίξῃ φαίνεται στὴ θελκτικῇ ἐξοχῇ, γεμάτος

ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς φύσεως.

Ὁ Βέρθερος ἀφοῦ αἰσθάνθηκε τὸ παραλήρημα τοῦ ἔρωτος τὸ θέρος, καταβάλλεται τὸ φθινόπωρον καὶ φρονεύεται τὸν χειμῶνα...

ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΟΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς διακρίνει τρεῖς περιόδους τοῦ ἔρωτος.

Τὴν ἐπιθυμία.

Τὴν ἀπόλαυσι

Τὸν κόρον.

***

Νὰ τώρα καὶ ἡ γνώμη τοῦ Πασκάλ, γιὰ τὴ δύναμι τοῦ ἔρωτος: «Τὸ αἶτιο τοῦ ἔρωτος εἶνε κάτι τι ἀσημαντό, ἀκατανόητο, ἀλλὰ αἱ συνέπειές του, εἶνε ἀπίστευτα μεγάλαι. Καὶ τὸ ἀσημαντό αὐτό, τὸ τόσο μηδαμινὸ ὥστε νὰ καταντᾷ ἀκατάληκτο, κάμνει ἀνω-κάτω τὴν γῆν, τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς πρίγκητας καὶ τοὺς στρατιώτας, τὸν κόσμον, δηλαδῆ, ὁλόκληρον».

***

Νὰ πῶς ψάλλει τὴν ἀγάπῃ ὁ μεγάλος διδάσκαλος τῆς ρομαντικῆς σχολῆς Βίκτωρ Οὐγκώ :

Ὁ ἀγάπη ! ὦ λατρεία !

τροσφὴ δύο ψυχῶν πού ἐνώνουνται
δύο καρδιῶν πού ἀνταλλάσσονται,
δύο βλεμμάτων πού εἰσδύουν τὸ ἓνα μὲσα στὸ ἄλλο !

Θὰ σὰς γνωρίσω. Δέν εἶν' ἀλήθεια ;

Ὁ εὐτυχία ! Περιπατοῖ σὲ τόπους ἔρημων !

Ἡμέρες εὐλογημένες καὶ φωτόλουστες !

Πολλὲς φορὲς ὀνειρεύτηκα,
ὅτι κάποτε ξεκολλῶν κάμποσες ὥρες ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἀγγέλων,
καὶ περνοῦν ἀπ' ἐδῶ κάτω
στὶς περιπέτειες τῶν ἀνθρώπων.

Πόσον εἶνε μελαγχολικὴ ἡ ψυχῆ,
ὅταν εἶνε μελαγχολικὴ ἀπὸ ἔρωτα !

Ἡ ἀγάπη εἶνε μερίς τῆς ψυχῆς,
εἶνε τῆς ἰδίας φύσεως
ὅπως εἶνε ἡ ψυχῆ,
εἶνε καὶ ἡ ἀγάπη ἓνας θεοὺς σπινθήρ
Καθὼς ἐκεῖνη εἶνε κ' αὐτὴ
ἀφθαρτῆ, ἀδιάφρατῆ, αἰώνια...

Εἶνε ἓνα μόριο φωτιάς,
πού βρόσκειται μὲσα μας,
πού εἶνε ἀθάνατη καὶ τίποτε δέν μοιρεῖ νὰ τὴν περιορίσῃ,
ἢ νὰ τὴν σβύσῃ !

***

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω γνώμην τοῦ φιλοσόφου-ποιητοῦ, νὰ πῶς ἔκρινε τὸν ἔρωτα μιά περίφημος νεωτέρη Ἀσπασία, ἡ Νινὼν-ντέ-Λαγκλός :

— Ὁ ἔρωσ εἶνε μᾶλλον ὁ θεὸς τῶν αἰσθήσεων, παρὰ τῶν αἰσθημάτων.

Ὁ ἔρωσ εἶνε γοητεία. Ἄς τὸν ἀπολαύσωμεν, χωρὶς νὰ ζητήσωμε νὰ γνωρίσωμε τὸ θέλημα, τὸ μυστικόν, πού μᾶς τέρει καὶ μᾶς σαγηνεύει.

Τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ κἀνῃ τὴν ἀνατομία τοῦ ἔρωτος, εἶνε σάν νὰ θέλῃ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτόν.

Δέν τὸν ἔχασε ἡ Ψυχὴ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, γιὰτί θέλησε νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ ;

Ὁ ἔρωσ δέν εἶνε ποτὲ τόσο ἰσχυρός, ὅσον ὅταν φαίνεται ὅτι εἶνε εἰς τὸ τέλος του, ἐξ αἰτίας μᾶς ἐριδος δυνατῆς.

Ζῆ μὲσα στὶς τρικυμίες μὲ συσπάσεις.

Ἐάν θελήσῃς νὰ τὸν ὑποβάλῃς σὲ δίαιτα, τήκεται τότε καὶ λυώνει.

Στὸν ἔρωτα ἀρέσκει κανεὶς καλλίτερα δι' ἐλαττώματα ἀξέεραστα, παρὰ γιὰ οὐσιώδεις ἀρετές. Ἡ μεγάλης ἀρετῆς εἶνε σάν τὰ χρυσὰ νομίσματα, πού δέν κυκλοφοροῦν ὅσον ἡ πεντάρες.

ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τὰ ἔρωτικά Δικαστήρια, ὑπῆρχον εἰς τοὺς ποιητικούς χρόνους τῶν Τροβαδούρων καὶ ἰδίως εἰς τὴν ὥρα καὶ ρομαντικῇ Προβηγγία, πού εἶνε σάν μιά γωνία ὀνειρώδους Ἀνατλῆς, σάν μιά ἀκτὴς ἡλίου καὶ ποιήσεως, τὴν ὁποίαν κῆραν μαζί τους, ἐκεῖ, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γαλλίας, οἱ Ἕλληνες ἀποικοὶ τῆς Φωκαίας.

(Ἀκολουθεῖ)

